

Slovenski Glasnik

Prava resnica za narod

Štev. 13. - 2. Leto.

15. JULIJA 1943.

IZIDE VSAKIH ŠTIRINAJST DNI

V ČRNOGORSKIH GREBENIH

TAKRAT JE BILA RAVNO BITKA IN PARTIZANI SO JIH PRAV POŠTENO DOBILI

Dokler so partizani v majhnih skupinah napadali zahrbtno, ubijali stražne in izvidniške čete, ali pa ropali in morili po nezastraženih vasicah, vse je šlo gladko, kajti partizani so bili v njihovem elementu. Naravno: saj oni so bili najbrže po poklicu roparji. Voditelji so vsako njihovo dejanje poveljevali in njih povzdigovali v junake.

Tako gospodje partizani so se navzeli svoje slave in so postali drzni. Pričeli so se organizirati v čete, bataljone in celo brigade. Smatrati so se hoteli za vojake. Njihove bande so nazvali *vojsko* in pričeli so se *vojskovati*.

Zdi se nemogoče in vendarle je tako: kot podivjana čreda so se pomikali čez hercegovinske vašice, noseč povsod klanje in ropanje in tupatam so se spopadli z vojaškimi posadkami. V začetku je šlo vse prav. Pravili so, da ta njih zmagoslavni pohod bo šel čez Balkan na Bolgarsko in, zakaj ne, celo na Solun.

Krasen vzpored. Samo cela zadeva se je malce preobrnila. Nemško-italijanske čete so uvidele, da morajo končati ta smešen in tragičen pohod. In so nastopile. In tedaj vojna, ta prava vojna, tista ki sestoji iz načrtov, organizacije, discipline, tista ki zahleva srčnost, žrtvovanje, drznost in hrabrost se je dvignila v vsej svoji kruti resnici nad to trumo, čigar vodja je Tito. In vojna je malo drugačna od navadnih zahrbtnih napadov ter sabotaže. Partizani iz Bosne in Hercegovine bi nam znali sedaj kaj povedati o tej.

Pregnani od fanterije, napadeni od artilerije in letalstva so se razpršili, poskušali so se upreti in zatekli so se na Durmitor, kjer je njihova obramba bila zastoj, in na grebenih Magliča so obkoljeni, napadani in bombardirani, videli žalosten konec njihovih lahkkih sanj: tisoče mrtvih in njih paradne brigade uničene; znani voditelji pa premagani!

Italijanski vojaki konečno naveličani teh neprestanih napadalnih bodal, racij in zahrbtnosti so se konečno znašli pred tistim

sovražnikom, ki jim je vedno ubežal, ki jih je zahrbtno napadal in nato skril: srečali so se konečno s temi «famoznimi» partizani in so jih pretipali do kosti.

Proti sovražniku, ki je kakor zver, ki so jo presenetili pred njenim brlogom, nasto-

pil z vso jezo in obupom, so se vrgli z vso močjo in junaštvom ter boginja zmage je še enkrat poljubila hrabre čete. Junij 1943 l. bo ostal v spominu italijanskih vojakov, kakor tudi ga bodo pomnili, toda malo drugače, partizani!

V hrvaških gozdovih: tihi, pozorni in v vrsti gredo italijanski vojaki čez poraščene gozdove in iščejo partizanske brloge.

VIDEL SEM PARTIZANKE!

Z NJIHOVIMI NOŠAMI, ZUNANJOSTJO IN NEMORALNIM ŽIVLJENJEM IN VEDENJEM ŽALIJU HRVAŠKE ŽENE!!!

Tisti, ki je imel priliko, da je živel nekaj časa med partizani zna marsikaj zanimivega povedati o tistem čudnem, žalostnem in trdem življenju odredov, o grdem ravnanju voditeljev in o čudnih nošah tovarišev, o velikih naporih katerim so podvrženi, o epidemijah, o lahkih in nemogočih upih katerim tako radi verjamejo, o hitrih obupih, katerim večkrat zapadejo: vse to en poseben svet smešnih mentalitet.

To kar je najbolj zanimivega in kar so silno radi poslušali tovariši enega izmed svojih vojakov, ki se mu je posrečilo ubežati iz partizanskega ujetništva, je bil govor o partizanskih ženah.

Videl jih je dosti, mogoče celo četo, ki je živela skupno pomešana z moškimi. Oblačile so se čudno ne moško ne žensko, na pogled bolj žalostno, izgubile so že vso žensko značilnost in nežnost. Dosti je bilo nosečih. Garje je imela skoro vsaka in tisti rdeči obrazi so se navdajali gnusnemu trpljenju. Spolne bolezni so bile tudi zelo razširjene med njimi.

Skoro vsaka je preizkusila trpljenje gerilske vojne, njih morala je bila na tleh. Komunistična propaganda jih je prevzela in napojila njihove duše. Nekateri so šle v gozd z azijsko filozofijo in boljševiški idejami, samo zato da so sledile očetu, bratu ali pa zaročencu. Sedaj so že vse občutile storjeno zмотo, trpele so nad izgubljeno mirnostjo, toda resnica jim je pokazala, da vse njihove sanje so bile zaman. Med ujetništvom pripovedujočega vojaka se je rodilo več otrok. Skoro vsak neznanega očeta. Večkrat, da sama mati ni znala koga naj imenuje. Neka žena je porodila dvojčka. Držala jih je pri sebi in neprestano jih je z žalostjo gledala in tiho jokala.

V nekaterih pa zgrešeno življenje ni rodilo

žalosti ali pa obupa. Bilo je med njimi navdušenih komisark. Zunanost moška, skoro divja, s tovariši so občevala brez razlike, z ujetniki pa kruto. Toda prav radi tega svojega nečloveškega vedenja so se smilile bolj kot druge. Kajti s svojim vedenjem in zunanostjo so žalile vse hrvaške žene. Postale so slavne radi njih krutih dejanj: pravili so o eni, da je z par strel ubila vse ranjene ujetnike, neka druga, da je ukazala ujetniku skopati si jamo, v kateri ga je nato z strelom ubila, o tretji, da je ukazala postreliti neke vaščane ki so se potožili nad vedenjem partizanov.

Toda bolj zanimive so pa bile tiste partizanke, ki niso živele skupno v četi. To so bile priležnice voditeljev, in te so bile zelo osovražene. Prave tipične prisposobe boljševeške nemorale, tiste ki z svojimi zahtevami in gospodstvom so žalile žalostno življenje odredov. In te so Davorjanka, Titova ljubica, Judita ljubica znanega Zujovica, Jurica Ribar, krasna ljubica znanega Pekota, in še toliko drugih.

Tako je pravil vojak o tej živi rani hrvaškega naroda, ki je zadet od partizanov v svojih najsvetejših tradicijah poštenosti.

Povedali bomo nekaj o Titu

Tovariš Tito, ki žene v imenu Stalina v smrt partizane bivše Jugoslavije, je oseba ki je imela opravka z policijo. Ne radi politike ampak radi svojih goljufij, umorov in radi svojih dejanj za pripravo na njegovo sedanjo delavnost. Kovač Josip Brož, ki je zelo slab kovač, kakor vsi Židje so slabi rokodelci, je imel srečo, radi večnih političnih nemirov v bivši Jugoslaviji, povrniti se v domovino v l. 1936. z novim imenom in poklicom industrijalca. Ni imel druge industrije kot to, da je pripravljaval nereda in smrt, in znal je tako delati, da je postal voditelj Leninove in nato Stalinove stranke, katera ga je bogato plačevala, da je sejal nemire med narodom.

Človek brez obzirov, začel je s svojim brezobzirnim dejanjem. Vse imetje njegovih pripadnikov je njegovo in z njem ravna po svoji volji. Ne ljubi morale in to je javno pokazal, ko se je njegova ljubica in tajnica Davorjanka, ki zelo trpi radi vročine in radi tega ne čuti potrebe oblačenja, pokazala popolnoma naga v njegovi družbi pred tovariši čez, da se kopa.

Tito ali Josip (kakor hočete) ima zelo rad dobro jedačo, in ga ne briga, da njegovi tovariši medtem umirajo od lakote. Osebnega junaštva pa ne ceni. Ne gre na ogledne če ne spremljan od svojih 250 prepisno oboroženih osebnih straž, dasiravno so to njegovi partizani, ki gredo v boj proti Italijanom skoro brez orožja. Velja več Titova koža in njegova blagajna kot cela partizanska vojska.

Evo Vam junaka, radi katerega tisoče joka za svojimi mrtvimi, in cela država trpi v revščini in lakoti.

